

Moja Pani od przyrody

- Moja Pani od przyrody
była pierwszą damą w szkole.
Nosila się sztykownie i dumnie,
ale nie znośła strojacych się dziewcząt.

Gdy jedna z moich koleżanek
przyszła na lekcje biologii z pokręconą
- piękną skądinąd blond grzywką-
pani profesor powiedziała:
- jak zdasz maturę, to możesz
sobie nosić asparagus na głowie,
a teraz jesteś uczennicą
i masz się nosić skromnie!

Minęło od tamtej chwili
przeszło pół wieku.
Co by pani profesor powiedziała,
gdyby zobaczyła obecne gimnazjalistki?
Te wytatuowane, ufarbowane, podgolone
nastolatki, które klikają w smartfonach
a ich ciekawość przyrody ożywionej
ogranicza się do internetowego skypa!

Jej powtarzane często przekleństwo
- A bodajbyś cudze dzieci uczył –
było dla mnie szczęśliwą wróżbą.
Może rzeczywiście czuła się nieszczęśliwa
w swoim zawodzie?

Ale jej wymagania zmusiły nas
do śledzenia życia pantofelka pod mikroskopem
i zielonych patyczaków w terrarium.
Karmiliśmy je listkami trzykrotki
i wcale nie zachwyciły nas swoją żarłocznością.

Wśród naszych granatowych mundurków
pani od przyrody wyglądała jak
barwny motyl na wysokich obcasach – odleciała
Wkrótce do innej szkoły.

Przepiórka Natalia

Inspiracja wiersz Zbigniewa Herberta „Pan od przyrody”